Dosarul nr.3-442/2026
2-26023609-12-3-26022026-1

Republica Moldova
H O T Ă R Î R E
În numele Legii

26 mai 2026 mun. Chișinău

Judecătorul Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani), specializat în materia ontenciosului administrativ, examinînd în procedură scrisă acțiunea depusă de Simion Mititelu împotriva Primăriei orașului Sîngera privind obligarea furnizării informației oficiale,

A C O N S T A T A T :

Argumentele participanților la proces:

La data de 26 februarie 2026, Mititelu Simion a depus cerere de chemare în judecată împotriva Primăriei orașului Sîngera, solicitând obligarea pârâtei de a-i elibera un certificat privind achitarea impozitului funciar pentru terenurile agricole deținute în proprietate, pentru perioada anilor 2001- 2025, în vederea prezentării acestuia la Casa Națională de Asigurări Sociale.

În motivarea acțiunii, reclamantul a invocat că, prin Hotărârea Judecătoriei Chișinău, (sediul Rîșcani) din 14 aprilie 2025, a fost respinsă ca neîntemeiată acțiunea sa împotriva Primăriei or. Sîngera cu privire la obligarea furnizării informației privind achitarea impozitului funciar pentru terenurile agricole aflate în proprietatea sa, în vederea prezentării acesteia la CNAS. Drept temei al respingerii acțiunii, instanța a reținut că Primăria or. Sîngera a eliberat confirmarea pentru perioada anilor 2020-2025, iar pentru anii precedenți nu deține informațiile solicitate, întrucât evidența respectivă s-a păstrată doar pentru ultimii cinci ani, fapt ce în interpretarea reclamantului nu corespunde adevărului.

În continuare, reclamantul menționează că, în vederea clarificării circumstanțelor cauzei, în perioada 26.09.2025 – 03.11.2025, a obținut, contra cost, de la Arhiva municipiului Chișinău copii ale deciziilor Consiliului orășenesc Sîngera pentru anii 2000-2006, din care reiese că, în perioada respectivă, impozitul funciar pentru terenurile cu destinație agricolă era calculat în cuantum de 1,5 lei pentru un grad-hectar.

De asemenea, reclamantul notează că, la 15 decembrie 2025, a solicitat Primăriei orașului Sîngera eliberarea copiilor deciziilor Consiliului orășenesc prin care au fost aprobate cotele impozitului funciar pentru terenurile cu destinație agricolă pentru anii 2021-2025, iar la 24 decembrie 2025 a ridicat documentele solicitate. Potrivit acestora, până în anul 2022 impozitul funciar pentru terenurile cu destinație agricolă era stabilit în cuantum de 1,5 lei pentru un grad-hectar. Totodată, prin decizia Consiliului orășenesc Sîngera din 22 decembrie 2023, pentru anul 2024 a fost stabilită cota impozitului funciar în cuantum de 3 lei pentru un grad-hectar.

Ulterior, la 13 ianuarie 2026, reclamantul a adresat Primăriei orașului Sîngera o nouă cerere, la care a anexat deciziile menționate și a indicat numerele cadastrale și suprafețele terenurilor deținute în proprietate, precum și anii dobândirii dreptului de proprietate asupra acestora.

Prin răspunsul nr.72 din 21.01.2026, executor Natalia Dercaci, Primăria orașului Sîngera a comunicat că în cerere nu a fost indicată expres perioada pentru care se solicită deciziile respective. Totodată, autoritatea a precizat că deciziile Consiliului orășenesc Sîngera cu o vechime mai mare de cinci ani pot fi solicitate de la Direcția Arhivă Chișinău.

Reclamantul afirmă că, ulterior recepționării răspunsului, a discutat cu executorul Natalia Dercaci, căreia i-a explicat obiectul și conținutul solicitării sale. Cu toate acestea, Primăria orașului Sîngera nu ar fi soluționat cererea din 13 ianuarie 2026.

La 30 aprilie 2025, Primăria orașului Sîngera a depus **cerere privind declararea ca inadmisibilă** a acțiunii înaintate de Mititelu Simion, în temeiul art. 207 alin. (2) lit. a) din Codul administrativ.

În motivarea poziției sale, pârâta invocă, că prin hotărârea Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani) din 14 aprilie 2025, pronunțată în dosarul nr. 3-4289/2024, a fost respinsă ca neîntemeiată acțiunea înaintată de Mititelu Simion împotriva Primăriei orașului Sîngera, având ca obiect obligarea furnizării certificatului de confirmare a achitării impozitului funciar pentru bunurile deținute începând cu anul 2001. Totodată, prin încheierea Completului de contencios administrativ al Curții de Apel Centru din 24 noiembrie 2025, pronunțată în dosarul nr. 3a-2901/2025, apelul declarat de reclamant împotriva hotărârii respective a fost declarat inadmisibil.

Pârâta susține că reclamantul recunoaște despre existența unei hotărâri judecătorești definitive pronunțate într-un litigiu între aceleași părți, invocând că prezenta acțiune vizează, în esență, aceeași pretenție privind eliberarea certificatului de confirmare a achitării impozitului funciar.

În acest sens, autoritatea publică menționează că, la 13 ianuarie 2026, reclamantul a adresat Primăriei orașului Sîngera cererea nr. 26, prin care a solicitat în mod repetat eliberarea unui certificat privind achitarea impozitului funciar pentru terenurile agricole aflate în proprietatea sa, cu indicarea suprafeței terenurilor și a sumelor achitate, conform informației prezentate în cerere.

Prin răspunsul nr. 72 din 21 ianuarie 2026, pârâta a informat reclamantul despre existența unor neconcordanțe în evidența obligațiilor fiscale, generate de faptul că unele terenuri au fost dobândite prin contracte de vânzare-cumpărare, însă tranzacțiile au fost înregistrate în Registrul bunurilor imobile după o perioadă de peste 10 ani.

În susținerea inadmisibilității acțiunii, Primăria orașului Sîngera invocă prevederile art. 207 alin. (2) lit. a) din Codul administrativ, considerând că litigiul a fost deja soluționat prin hotărârea judecătorească din 14 aprilie 2025.

Aprecierea instanței de judecată.

Examinând circumstanțele de fapt și de drept invocate prin prisma probelor pertinente și concludente administrate în cauză și prin raportare la prevederile legale ce guvernează raportul juridic litigios, instanța de judecată ajunge la concluzia că acțiunea dedusă judecății este neîntemeiată și urmează a fi respinsă, pentru următoarele considerente.

Conform prevederilor art. 189 alin. (1) și (2) Cod administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ. O acțiune în contencios administrativ poate fi înaintată și atunci când autoritatea publică nu a soluționat în termen legal o cerere.

Conform art.206 alin.(1) Cod administrativ, o acţiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru: a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acţiune în contestare); b) obligarea autorităţii publice să emită un act administrativ individual (acţiune în obligare); c) impunerea la acţiune, la tolerare a acţiunii sau la inacţiune (acţiune în realizare); d)

constatarea existenţei sau inexistenţei unui raport juridic ori nulităţii unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ (acţiune în constatare); sau e) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ normativ (acţiune de control normativ).

Potrivit art. 208 alin. (1) Cod administrativ, în cazurile prevăzute de lege, până la înaintarea acțiunii în contencios administrativ, se va respecta procedura prealabilă.

În temeiul art. 25 din Legea nr.148/2023 privind accesul la informațiile de interes public, orice persoană care revendică dreptul de acces la informațiile de interes public poate contesta în instanța de judecată orice acțiune sau inacțiune a furnizorilor de informații prin care s-au încălcat prevederile prezentei legi. (2) Contestarea acțiunilor sau inacțiunilor furnizorilor de informații se realizează prin depunerea unei acțiuni în contencios administrativ, care se înaintează și se examinează în conformitate cu prevederile Codului administrativ, fără respectarea procedurii prealabile, cu excepțiile și completările stabilite de prezenta lege. În partea ce ține de procedura contenciosului administrativ, toți furnizorii de informații sunt asimilați autorităților publice. (3) Acțiunea în contencios administrativ se înaintează în decurs de 30 de zile de la data comunicării răspunsului furnizorului de informații. Dacă furnizorul de informații nu soluționează cererea în termenul prevăzut la art. 19, acțiunea în contencios administrativ poate fi înaintată în decursul unui an de la data expirării termenului.

Verificând acțiunile întreprinse de reclamant în vederea valorificării drepturilor și intereselor sale legitime, instanța de judecată constată că cererea de chemare în judecată a fost depusă cu respectarea procedurii și în termenul prevăzut de lege, fiind întrunite condițiile de admisibilitate ale acțiunii.

În ceea ce privește argumentele pârâtei privind inadmisibilitatea acțiunii, instanța le apreciază ca fiind neîntemeiate, întrucât, în speță, nu sunt întrunite cumulativ condițiile prevăzute de art. 207 alin. (2) lit. a) din Codul administrativ.

Potrivit normei legale menționate, acțiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă atunci când există o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept. Prin urmare, pentru aplicarea acestui temei de inadmisibilitate este necesară întrunirea cumulativă a trei condiții: identitatea părților, identitatea obiectului acțiunii și identitatea temeiurilor de drept.

În speță, deși se constată că atât litigiul anterior, cât și prezenta cauză se referă la aceleași părți, acest fapt nu este suficient pentru a justifica declararea acțiunii ca inadmisibilă, în lipsa identității obiectului și a temeiurilor de drept.

Astfel, instanța reține că litigiul anterior, soluționat prin hotărârea Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani) din 14 aprilie 2025, a avut la bază cererea reclamantului din 07 octombrie 2024 și răspunsul Primăriei orașului Sîngera nr. 1157 din 17 septembrie 2024, prin care i-a fost furnizată informația privind achitarea impozitului funciar pentru perioada anilor 2020-2024. În cadrul acelui litigiu a fost examinată pretenția reclamantului privind furnizarea informațiilor referitoare la achitarea impozitului funciar pentru terenurile deținute în proprietate, în condițiile în care autoritatea publică a invocat imposibilitatea de a prezenta date pentru întreaga perioadă solicitată, din cauza limitărilor sistemului informațional de evidență fiscală.

Or, prezenta acțiune își are originea într-o procedură administrativă distinctă, inițiată prin cererea reclamantului din 13 ianuarie 2026, înregistrată la Primăria orașului Sîngera cu nr. 26, prin care acesta a solicitat eliberarea certificatului privind achitarea impozitului funciar, prezentând suplimentar informații concrete referitoare la terenurile deținute în proprietate, inclusiv numerele cadastrale, suprafețele acestora și anii dobândirii dreptului de proprietate, precum și copii ale deciziilor Consiliului orășenesc Sîngera privind cotele impozitului funciar aplicabile în perioadele relevante.

Prin urmare, obiectul prezentei cauze îl constituie examinarea legalității conduitei autorității publice în raport cu o solicitare nouă, formulată în baza unor informații și înscrisuri suplimentare,

precum și nesoluționarea corespunzătoare a acesteia, circumstanțe care nu au constituit obiectul examinării în litigiul anterior.

În aceste condiții, instanța constată că pârâta nu a demonstrat întrunirea cumulativă a condițiilor prevăzute de art. 207 alin. (2) lit. a) din Codul administrativ, în special sub aspectul identității obiectului și al temeiurilor de drept ale celor două litigii.

Prin urmare, argumentele invocate de Primăria orașului Sîngera nu pot constitui temei pentru declararea acțiunii ca inadmisibilă, motiv pentru care instanța le respinge ca neîntemeiate.

În ceea ce privește competența de soluționare a cauzei, instanța reține că, potrivit prevederilor art. 191 alin. (1), art. 192 alin. (2) și art. 196 alin. (1) din Codul administrativ, competența de examinare a prezentei acțiuni revine Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani), motiv pentru care acțiunea a fost depusă cu respectarea normelor de competență materială și teritorială.

Potrivit art. 194 alin. (1) din Codul administrativ, în procedura primei instanţe, în procedura de apel şi în procedura de examinare a recursurilor împotriva încheierilor judecătoreşti se soluţionează din oficiu probleme de fapt şi de drept.

În acord cu art. 195 din Codul administrativ, procedura acţiunii în contencios administrativ se desfăşoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepţia art. 169–171.

În concordanță cu art. 218 din Codul administrativ, examinarea şi soluţionarea în fond a acţiunii în contencios administrativ are loc conform prevederilor Codului de procedură civilă, cu următoarele excepţii:

a) examinarea şi soluţionarea acţiunii în contencios administrativ are loc în şedinţă publică, iar în cazuri de excepţie stabilite de lege – în şedinţă închisă. Participanţii la proces se citează; în citaţie se comunică locul, data şi ora şedinţei. Dacă participanţii la proces convin de comun acord, examinarea şi soluţionarea acţiunii în contencios administrativ are loc în procedură scrisă;

b) instanţa de judecată acceptă probele prezentate după termenul stabilit în faza de pregătire pentru examinarea în fond a acţiunii în contencios administrativ, numai dacă participanţii la proces justifică şi probează imposibilitatea prezentării probelor în termenul stabilit de instanţă;

c) participanţii la proces care s-au prezentat cel puţin o dată în şedinţa de judecată pe parcursul examinării acţiunii în contencios administrativ sau au efectuat acte de procedură în contextul examinării acţiunii în contencios administrativ nu pot invoca lipsa citaţiei pentru efectuarea actelor de procedură la o dată ulterioară;

d) neprezentarea la şedinţa de judecată, fără motive temeinic justificate, a participanţilor şi/sau a reprezentanţilor lor nu împiedică soluţionarea acţiunii în contenciosul administrativ.

În temeiul art. 219 din Codul administrativ, instanţa de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declaraţiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanţi.

Instanţa de judecată depune eforturi pentru înlăturarea greşelilor de formă, explicarea cererilor neclare, depunerea corectă a cererilor, completarea datelor incomplete şi pentru depunerea tuturor declaraţiilor necesare constatării şi aprecierii stării de fapt. Instanţa de judecată indică asupra aspectelor de fapt şi de drept ale litigiului care nu au fost discutate de participanţii la proces.

Instanţa de judecată nu are dreptul să depăşească limitele pretenţiilor din acţiune, însă, totodată, nu este legată de textul cererilor formulate de participanţii la proces.

Instanţa de judecată poate avea o discuţie juridică cu participanţii la proces sau poate da în scris indicaţii cu privire la situaţia de drept a cauzei examinate.

Potrivit art. 93 din Codul administrativ, fiecare participant probează faptele pe care își întemeiază pretenţia. Prin derogare de la prevederile alin. (1), fiecare participant probează faptele atribuite exclusiv sferei sale. Reglementări suplimentare sau derogatorii sunt admisibile doar în baza prevederilor legale.

În același timp, conform art. 118 alin. (1) și (3) din Codul de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale dacă legea nu dispune altfel. Circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea justă a cauzei sunt determinate definitiv de instanţa judecătorească pornind de la pretenţiile şi obiecţiile părţilor şi ale altor participanţi la proces, precum şi de la normele de drept material şi procedural ce urmează a fi aplicate.

Potrivit art. 121 din Codul de procedură civilă, instanţa judecătorească reţine spre examinare şi cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existenţa sau inexistenţa de circumstanţe, importante pentru soluţionarea justă a cazului, iar art. 122 din Codul de procedură civilă prevede că, circumstanţele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace de probaţiune nu pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace probante. Admisibilitatea probelor se determină în conformitate cu legea în vigoare la momentul eliberării lor.

În conformitate cu art. 225 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, instanţa de judecată nu este competentă să se pronunţe asupra oportunităţii unui act administrativ. Verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreţionar se limitează la faptul dacă autoritatea publică: a) şi-a exercitat dreptul discreţionar; b) a luat în considerare toate faptele relevante; c) a respectat limitele legale ale dreptului discreţionar; d) şi-a exercitat dreptul discreţionar conform scopului acordat prin lege.

Fiind investită cu atribuția cercetării stării de fapt din oficiu, în temeiul art. 22 și art. 219 Cod administrativ, instanța de judecată reține că obiectul examinării prezentei cauze îl constituie verificarea legalității acțiunilor/inacțiunilor Primăriei orașului Sîngera în raport cu cererea reclamantului din 13 ianuarie 2026, obligarea autorității publice pârâte să elibereze reclamantului un certificat privind achitarea impozitului funciar pentru terenurile cu destinație agricolă deținute în proprietate, pentru anii 2001-2025.

Din materialele cauzei, instanța de judecată reține că reclamantul Mititelu Simion a solicitat Primăriei orașului Sîngera eliberarea unui certificat privind achitarea impozitului funciar pentru terenurile cu destinație agricolă aflate în proprietatea sa, pentru perioada anilor 2001-2025, în vederea prezentării acestuia la Casa Națională de Asigurări Sociale.

În acest context, instanța constată că, anterior, reclamantul a inițiat un litigiu împotriva Primăriei orașului Sîngera cu privire la obligarea autorității publice să furnizeze informația privind achitarea impozitului funciar pentru terenurile deținute în proprietate. Prin Hotărârea Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani) din 14 aprilie 2025, acțiunea respectivă a fost respinsă ca neîntemeiată. Ulterior, prin încheierea Curții de Apel Centru din 24 noiembrie 2025, apelul declarat de reclamant împotriva hotărârii respective a fost declarat inadmisibil. (f.d.49-57)

Ulterior, în vederea documentării situației privind cotele impozitului funciar aplicate de autoritatea publică, reclamantul a obținut de la Arhiva municipiului Chișinău copii ale deciziilor Consiliului orășenesc Sîngera pentru anii 2000-2006. De asemenea, la 15 decembrie 2025, acesta a solicitat Primăriei orașului Sîngera copii ale deciziilor prin care au fost aprobate cotele impozitului funciar pentru terenurile cu destinație agricolă pentru anii 2021-2025, documente care i-au fost eliberate la 24 decembrie 2025. (f.d.13-40)

Din documentele respective, reclamantul a constatat că pentru perioada anilor 2000-2022 cota impozitului funciar pentru terenurile cu destinație agricolă era stabilită în cuantum de 1,5 lei pentru un grad-hectar, iar pentru anul 2024, prin decizia Consiliului orășenesc Sîngera din 22 decembrie 2023, aceasta a fost stabilită în cuantum de 3 lei pentru un grad-hectar.

În continuare, la 13 ianuarie 2026, reclamantul a adresat Primăriei orașului Sîngera cererea înregistrată sub nr. 26, prin care a solicitat eliberarea certificatului privind achitarea impozitului funciar pentru terenurile agricole deținute în proprietate. În susținerea solicitării, acesta a prezentat informații privind numerele cadastrale ale terenurilor, suprafețele acestora și anii dobândirii dreptului

de proprietate, anexând totodată documentele pe care le considera relevante pentru soluționarea cererii. (f.d.7-12)

Prin răspunsul nr. 72 din 21 ianuarie 2026, Primăria orașului Sîngera a informat reclamantul că, în urma verificării datelor prezentate, a identificat un teren cu suprafața de 0,6006 ha, dobândit în proprietate în anul 2024, pentru care nu a fost calculat impozitul funciar aferent anului 2025, rezultând o restanță de 117,67 lei, inclusiv majorarea de întârziere. Totodată, referitor la solicitarea privind deciziile Consiliului orășenesc de stabilire a cotelor impozitului funciar, autoritatea a menționat că în cerere nu a fost indicată expres perioada pentru care se solicitată deciziile și a comunicat că deciziile mai vechi de cinci ani pot fi obținute de la Direcția Arhivă Chișinău, anexând ultima decizie privind cotele de impozitare pentru anul 2026. (f.d.41)

Nefiind de acord cu răspunsul comunicat, la data de 26 februarie 2026, Mititelu Simion s-a adresat instanței de judecată cu prezenta acțiune. (f.d.5-6)

În conformitate cu art. 4 din Legea nr. 148/2023 privind accesul la informațiile de interes public, informații de interes public sunt toate informațiile deținute de furnizorii de informații, indiferent de suportul de stocare (pe hârtie, în formă electronică sau în orice alt format).

Potrivit art. 5 din Legea nr. 148/2023 privind accesul la informațiile de interes public, furnizorii de informații sunt: a) autoritățile publice; b) instituțiile publice; c) întreprinderile de stat și întreprinderile municipale; d) persoanele juridice de drept privat controlate de furnizorii de informații prevăzuți la lit. a)-c), în conformitate cu art. 203 alin. (3)-(7) din Codul civil nr. 1107/2002; e) persoanele juridice de drept privat care prestează servicii publice, servicii publice de gospodărie comunală sau servicii de decontare; f) întreprinderile energetice care desfășoară activități în domeniul gazelor naturale, al energiei electrice sau al energiei termice; g) asociațiile profesionale și organele de autoadministrare, constituite prin lege, ale profesiilor din sectorul justiției; h) partidele politice.

În temeiul art. 6 din Legea nr.148/2023, orice persoană fizică sau juridică are dreptul la accesul la informațiile de interes public, în formele și condițiile prevăzute de lege. Furnizorii de informații sunt obligați să asigure accesul la informațiile de interes public, în formele și condițiile prevăzute de lege.

Conform art. 7 lit. b) din aceeași lege, accesul la informațiile de interes public se realizează prin comunicarea informațiilor de interes public la cerere, în modul prevăzut la capitolul III.

Potrivit art. 8 alin. (1) din Legea nr.148/2023, accesul la informațiile de interes public poate fi limitat în corespundere cu criteriul proporționalității prevăzut la art. 9 dacă dezvăluirea informației va prejudicia: a) siguranța publică; b) relațiile internaționale; c) prevenirea sau descoperirea infracțiunilor ori contravențiilor; d) efectuarea urmăririi penale; e) desfășurarea procedurii administrative sau judiciare; f) protecția datelor cu caracter personal; g) drepturile de proprietate intelectuală; h) secretul comercial.

În conformitate cu art. 9 din aceeași lege, limitarea accesului la informațiile de interes public trebuie să respecte criteriul proporționalității, fiind necesară aprecierea caracterului real și previzibil al prejudiciului care ar putea fi cauzat prin divulgarea informației, precum și a raportului dintre interesul protejat și interesul public privind accesul la informație.

Potrivit art. 13 alin. (1) și (2) din Lege, orice persoană fizică sau juridică (în continuare – solicitant) are dreptul să solicite și să obțină informații de interes public în condițiile legii, prin înaintarea unei cereri de comunicare a informațiilor de interes public (în continuare – cerere). Furnizorii de informații sunt obligați să comunice informațiile de interes public solicitate, în condițiile legii.

Conform art. 14 alin. (1) din Legea nr.148/2023, cererea se înaintează furnizorului de informații și poate fi: a) transmisă în formă electronică; b) depusă în scris sau expediată prin poștă; c) adresată verbal (direct sau prin telefon).

În temeiul art.16 alin. (1) din Legea nr.148/2023, cererea conține următoarele elemente obligatorii: a) numele și prenumele sau denumirea solicitantului; b) adresa poștală a solicitantului, precum și adresa poștei electronice dacă se solicită răspuns pe această cale; c) denumirea furnizorului de informații; d) specificarea informației de interes public solicitate, cu detalii suficiente și concludente, care să permită identificarea acesteia de către furnizorul de informații. Totodată, potrivit alin. (2) al aceluiași articol, în cerere, solicitantul poate indica modalitatea preferată de comunicare a informației, iar conform alin.(3) solicitantul nu este obligat să motiveze sau să justifice cererea sa.

Potrivit art. 19 alin.(1)-(2) din aceeași lege, informațiile de interes public se comunică solicitantului din momentul în care sunt disponibile pentru a fi comunicate, dar nu mai târziu de 10 zile de la data înregistrării cererii. Termenul stabilit la alin. (1) poate fi prelungit cu cel mult 7 zile în cazul în care cererea este complexă sau se solicită un volum mare de informații, care necesită timp suplimentar pentru prelucrare. Prelungirea are efect doar dacă solicitantul este informat despre aceasta în scris, în interiorul termenului prevăzut la alin. (1) și cu indicarea motivelor prelungirii.

În conformitate cu art. 20 alin. (1) din aceeași lege, informațiile de interes public se comunică solicitantului în modalitatea indicată în cerere, prin furnizarea informației în formă electronică, expedierea acesteia prin poștă, eliberarea la sediul furnizorului, examinarea informației în original la sediul acestuia sau expunerea informației în formă verbală, în cazul cererilor adresate verbal.

Potrivit art. 23 și 24 din Legea nr. 148/2023, furnizorul de informații poate respinge cererea sau refuza comunicarea informațiilor numai în condițiile și pentru motivele prevăzute de lege, refuzul urmând să fie motivat și comunicat solicitantului cu indicarea temeiurilor legale care îl justifică.

În temeiul art. 25 din Legea nr.148/2023, orice persoană care revendică dreptul de acces la informațiile de interes public poate contesta în instanța de judecată orice acțiune sau inacțiune a furnizorilor de informații prin care s-au încălcat prevederile prezentei legi. (2) Contestarea acțiunilor sau inacțiunilor furnizorilor de informații se realizează prin depunerea unei acțiuni în contencios administrativ, care se înaintează și se examinează în conformitate cu prevederile Codului administrativ, fără respectarea procedurii prealabile, cu excepțiile și completările stabilite de prezenta lege. În partea ce ține de procedura contenciosului administrativ, toți furnizorii de informații sunt asimilați autorităților publice. (3) Acțiunea în contencios administrativ se înaintează în decurs de 30 de zile de la data comunicării răspunsului furnizorului de informații. Dacă furnizorul de informații nu soluționează cererea în termenul prevăzut la art. 19, acțiunea în contencios administrativ poate fi înaintată în decursul unui an de la data expirării termenului.

În conformitate cu art. 26 din Lege, (1) Cauzele de contencios administrativ, intentate conform art. 25, se examinează și se soluționează în procedură scrisă, în termen de cel mult 3 luni de la data acceptării acțiunii. (2) Judecătorul poate dispune citarea participanților la proces dacă apreciază acest fapt ca fiind necesar sau dacă admite solicitarea reclamantului de a examina acțiunea în ședință publică. Judecătorul poate respinge o astfel de solicitare în cazul în care consideră că, ținând cont de împrejurările cauzei, nu sunt necesare dezbateri publice. Respingerea se dispune printr-o încheiere motivată, care poate fi atacată odată cu fondul. (3) Dacă există temeiuri rezonabile, judecătorul, prin încheiere motivată, poate prelungi termenul de judecare a cauzei cu cel mult 3 luni. Încheierea de prelungire a termenului de judecare a cauzei poate fi contestată odată cu fondul. (4) Dacă instanța de judecată constată o încălcare a prevederilor prezentei legi, aceasta aplică furnizorului de informații o amendă în modul prevăzut la art. 28 și 29, prin hotărârea sau decizia în fond, indiferent dacă reclamantul a solicitat sau nu aplicarea acesteia. (5) Reclamanții au dreptul de a solicita și repararea prejudiciului material și/sau moral. (6) Hotărârea judecătorească poate fi atacată cu apel, care se examinează în condițiile prezentului articol. Deciziile instanței de apel nu se supun recursului, fiind definitive și irevocabile de la pronunțare.

Examinând materialele cauzei, apreciind probele administrate în raport cu prevederile legale incidente și argumentele invocate de părți, instanța ajunge la concluzia că acțiunea este neîntemeiată și urmează a fi respinsă, din următoarele considerente.

Instanța reține că, la 13 ianuarie 2026, reclamantul Mititelu Simion a adresat Primăriei orașului Sîngera cererea nr. 26, prin care a solicitat eliberarea unui certificat privind achitarea impozitului funciar pentru terenurile cu destinație agricolă deținute în proprietate, în vederea prezentării acestuia la Casa Națională de Asigurări Sociale. În susținerea solicitării, reclamantul a prezentat informații privind numerele cadastrale ale terenurilor, suprafețele acestora și anii dobândirii dreptului de proprietate, anexând totodată copii ale deciziilor Consiliului orășenesc Sîngera referitoare la stabilirea cotelor impozitului funciar.

Prin răspunsul nr. 72 din 21 ianuarie 2026, Primăria orașului Sîngera a comunicat că, în urma verificării informațiilor prezentate, a fost identificat un teren cu suprafața de 0,6006 ha, dobândit în proprietate în anul 2024, pentru care nu a fost achitat impozitul funciar pentru anul 2025, fiind înregistrată o restanță în sumă de 117,67 lei, inclusiv majorarea de întârziere. Totodată, cu referire la solicitarea privind deciziile Consiliului orășenesc de stabilire a cotelor impozitului funciar, autoritatea a menționat că perioada pentru care se solicită acestea nu a fost indicată expres, comunicând că deciziile mai vechi de cinci ani pot fi solicitate de la Direcția Arhivă Chișinău.

Nefiind de acord cu răspunsul autorității, reclamantul a sesizat instanța de judecată cu prezenta acțiune, solicitând obligarea Primăriei orașului Sîngera să elibereze un certificat privind achitarea impozitului funciar pentru terenurile agricole pentru perioada anilor 2001-2025.

Instanța reține că, potrivit art. 4 din Legea nr. 148/2023 privind accesul la informațiile de interes public, informațiile de interes public reprezintă toate informațiile deținute de furnizorii de informații, indiferent de suportul de stocare.

Totodată, conform art. 13 alin. (1) și (2) din aceeași lege, orice persoană are dreptul să solicite și să obțină informații de interes public, iar furnizorii de informații sunt obligați să le comunice în condițiile legii.

Prin urmare, dreptul de acces la informațiile de interes public presupune obligația autorității publice de a comunica informațiile aflate în posesia sa, însă nu implică obligația de a crea informații noi, de a reconstitui date care nu se regăsesc în evidențele sale ori de a emite documente care să certifice împrejurări de fapt ce nu pot fi verificate în baza informațiilor deținute.

În acest sens, instanța subliniază că obligația furnizorului de informații trebuie apreciată prin raportare la conținutul concret al solicitării și la informațiile pe care acesta le deține efectiv. Or, dreptul de acces la informațiile de interes public nu poate fi transformat într-un mecanism prin care autoritatea publică să fie obligată să efectueze investigații, să colecteze date din surse externe sau să formuleze confirmări în lipsa unor evidențe documentare care să susțină conținutul acestora.

Aplicând aceste principii la circumstanțele cauzei, instanța constată că solicitarea reclamantului vizează obținerea unui certificat care să confirme achitarea impozitului funciar pentru terenurile agricole deținute în proprietate, pentru o perioadă îndelungată, și anume anii 2001-2025.

Eliberarea unui asemenea certificat presupune existența unor informații certe privind obligațiile fiscale aferente fiecărui teren, perioadele pentru care acestea au fost calculate și, în special, plățile efectiv înregistrate în contul obligațiilor fiscale respective.

Or, din materialele cauzei rezultă că în sistemul informațional utilizat de autoritatea publică, se conține informația privind achitările impozitului funciar pentru ultimii cinci ani, nefiind disponibile datele solicitate de reclamant pentru perioadele anterioare.

În aceste condiții, instanța apreciază că simpla indicare a numerelor cadastrale ale terenurilor, a suprafețelor acestora și a anilor dobândirii dreptului de proprietate nu este suficientă pentru a confirma achitarea impozitului funciar pentru întreaga perioadă solicitată. Aceste informații permit identificarea bunurilor imobile și a perioadelor de deținere a acestora, însă nu demonstrează, prin ele însele, efectuarea plăților aferente obligațiilor fiscale.

De asemenea, instanța reține că deciziile Consiliului orășenesc Sîngera prezentate de reclamant, prin care au fost stabilite cotele impozitului funciar pentru diferiți ani, atestă cuantumul impozitului aplicabil terenurilor cu destinație agricolă, însă nu constituie dovezi ale achitării acestuia

de către reclamant. Cu alte cuvinte, existența unei cote de impozitare aprobate pentru un anumit an fiscal nu permite concluzia că impozitul corespunzător a fost achitat, de fapt, de către contribuabil.

Totodată, instanța observă că, prin răspunsul nr. 72 din 21 ianuarie 2026, autoritatea publică a comunicat reclamantului informația identificată în evidențele sale în raport cu bunurile indicate de reclamant, inclusiv situația fiscală constatată pentru un anumit teren pentru care s-a înregistrat o restanță la achitarea impozitului funciar.

Instanța subliniază că eliberarea unui certificat privind achitarea impozitului funciar presupune confirmarea unor operațiuni fiscale efectiv înregistrate. În lipsa unor date care să ateste plățile efectuate, Primăria nu poate fi obligată să confirme achitarea impozitului pentru perioadele respective, întrucât o asemenea confirmare ar presupune atestarea unor împrejurări care nu rezultă din evidențele deținute.

În ceea ce privește argumentul reclamantului referitor la faptul că a obținut de la Arhiva municipiului Chișinău copii ale deciziilor Consiliului orășenesc Sîngera pentru anii anteriori, instanța reține că existența acestor documente nu schimbă concluzia expusă. Or, documentele respective reflectă cotele de impozitare aprobate la nivel local și nu conțin informații privind achitările efectuate de reclamant pentru fiecare dintre terenurile deținute în proprietate.

Prin urmare, faptul că reclamantul a reușit să identifice și să obțină documente privind regimul de impozitare aplicabil în anii precedenți, nu determină, în mod automat, existența obligației Primăriei de a elibera un certificat privind achitarea impozitului pentru aceeași perioadă, în lipsa evidențelor care să confirme efectuarea plăților.

În continuare, instanța reține că, potrivit art. 23 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 148/2023, cererea de comunicare a informațiilor de interes public poate fi respinsă în cazul în care furnizorul de informații nu deține informația solicitată, nu cunoaște dacă aceasta se află în posesia unui alt furnizor de informații și nu există circumstanțe pentru readresarea cererii. Așadar, obligația de comunicare a informațiilor nu poate depăși limitele informațiilor aflate efectiv în posesia furnizorului.

În speță, reclamantul nu a demonstrat că autoritatea publică pârâtă deține evidențe privind achitarea impozitului funciar pentru perioada solicitată și nici că informațiile respective s-ar afla în posesia unui alt furnizor de informații, care să permită eliberarea certificatului în forma solicitată. Simpla existență a deciziilor Consiliului orășenesc în arhiva municipală nu demonstrează că aceeași instituție deține și evidența individuală a plăților fiscale efectuate de reclamant pentru perioada solicitată.

Instanța reiterează că răspunsul autorității publice trebuie apreciat prin prisma informațiilor efectiv solicitate și a celor disponibile pentru comunicare. În acest sens, chiar dacă reclamantul este îndreptățit să solicite informații privind situația fiscală a bunurilor sale, acest drept nu poate conduce la obligarea Primăriei orașului Sîngera să emită un certificat cu un conținut care nu poate fi confirmat prin datele existente în evidențele autorității publice.

Totodată, instanța consideră că nemulțumirea reclamantului față de conținutul răspunsului primit nu este suficientă pentru a demonstra încălcarea dreptului de acces la informațiile de interes public, atât timp cât nu s-a stabilit că autoritatea publică a refuzat neîntemeiat comunicarea unor informații pe care le deține sau că a omis să furnizeze date disponibile în evidențele sale.

În aceste circumstanțe, instanța apreciază că nu există temei pentru obligarea Primăriei orașului Sîngera la eliberarea certificatului privind achitarea impozitului funciar pentru întreaga perioadă a anilor 2001-2025, în condițiile în care nu au fost demonstrate existența și disponibilitatea evidențelor necesare confirmării plăților solicitate.

În consecință, instanța conchide că acțiunea în contencios administrativ înaintată de Mititelu Simion împotriva Primăriei orașului Sîngera privind obligarea furnizării informației oficiale, este neîntemeiată și urmează a fi respinsă.

Conform art. 224 alin. (1) lit. f) din Codul administrativ, examinând acțiunea în contencios administrativ în fond, instanța de judecată adoptă una dintre următoarele hotărâri: respinge acțiunea

ca fiind neîntemeiată, dacă nu sânt îndeplinite condițiile de adoptare a unei hotărâri prevăzute la lit. a) - e).

În temeiul celor expuse și în conformitate cu prevederile art.art.224-225 din Codul administrativ, judecătorul,

H O T Ă R Ă Ş T E :

Se respinge acțiunea depusă de Simion Mititelu împotriva Primăriei orașului Sîngera privind obligarea furnizării informației oficiale, ca neîntemeiată.

Hotărîrea cu drept de apel la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile de la pronunțarea dispozitivului, prin intermediul Judecătoriei Chişinău (sediul Rîșcani).

Preşedinte de şedinţă, judecător Vitalii Ciumac